

§ 2 og høre ind under dem, vi kalde for Bagabonder, over for hvilke Politiet er stillet friere. Det ærede Medlem kom ind paa en Kritik af Lovforslagets § 18, det er den Paragraf, der handler om en Appel eller Waatale af det afsagte Arrrestbrevet, og udtalte der, at det var et Brud paa de nu gældende Procesregler, at en Dommer kunde drages til Ansvar af en sideordnet Dommer. Men vi have sat den private Waatale som noget ganske alternativt, idet den Vej, der tidligere var til Appel, staar aaben nu som før. Jeg ser ikke, at der kan være noget som helst at indvende mod, at den ene Underdommer kan dømmes af den anden Underdommer, af en Sættedommer. Jeg ved ikke, om vi ikke allerede have et Eksempel herpaa; jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke have et Eksempel paa, at en Dommer her paa Sjælland endogaa har faaet sin Embedsvirksomhed paadømt af en Sættedommer, jeg tror det. Der er i hvert Fald hverken noget unaturligt eller noget som helst affrakende deri, som skulde gøre en Forandring af Lovforslagets Bestemmelse nødvendig. Naar det ærede Medlem for Aarhus henpegede paa Reglen i Forordning 3dje Juni 1796 om, at Overretten eller de overordnede Retter kunne paalægge en Dommer Straf og Erstatning, naar han har forhalet Sagen, altsaa ogsaa, naar han har udhalet Baretægtsarresten, kan jeg kun sige, at saaledes er Loven, men hvorledes er dens Udøvelse? Jeg kender ikke noget Eksempel paa, at det er sket, og det ærede Medlem for Aarhus kender vist lige saa lidt noget, undtagen han skal gøre, som han sagde, gaa tilbage til Aarhusdrets Begyndelse og grave op i gamle Retsartiber; men det kan ikke nytte de nuværende Baretægtsarrestanter. Hvis det var saaledes, at de nuværende overordnede Retter havde deres Opmærksomhed meget stærkt henvendt paa de Forhold, som omhandles i dette Lovforslag, via at sikre Baretægtsarrestanternes Ret og paa at sikre Umuliggørelsen af saadanne Forhold som dem, der nylig gennem Klager ere bleve fremdragne af et æret Medlem her i dette Ting, hvis det var Tilfældet, at de overordnede Retter saa Frede ind aldeles ubønhørligt strengt og lagde et virkeligt Ansvar over paa Dommernes Skuldre, tror jeg, at vi i mangt og meget kunde indskrænke vor Lovgivningsvirksomhed og være Dnister paa disse Omraader. Det er jo saaledes, at i hvert Fald Højesteretsdomme her i Landet ere urhyllige; Højesteret har en Myndighed over de overordnede Domstole, og hvis den drog dem tilstrækkeligt til Ansvar efter de Bestemmelser, man har i den almindelige

borgerlige Straffelov, og gjorde det med Fynd og Klem, vilde mangt og meget se bedre og anderledes ud her i Landet. Da dette ikke sker, ere vi nødt til at prøve stykkevisse Reformere paa dette Omraade ogsaa. Det ærede Medlem for Aarhus holdt ikke af dette borgerlige Tilsyn med Arresterne og Arrestanterne, som Lovforslaget omhandler i § 21, og det ærede Medlem omtalte, at der var Arrestinspektører, som førte dette Tilsyn, og at det vilde være tilbørligt og tilstrækkeligt. Ja, det kommer an paa, hvorledes man ser paa Sagen. Jeg anser denne § 21 som en særdeles vigtig Paragraf, jeg anser det for særdeles vigtigt, at Kommunalraadene saa et Indseende med den Slags offentlige Institutioner, som Baretægtsarresterne ere, hvor der sidder mange af Kommunens egne Beboere, og vi kunne jo nok sige, at en Del af dem, der sidde der, faktisk ere uskyldige. At Kommunernes Raad og Tillidsmænd have Afgang til og Tilsyn med disse Foll og disse Arreste, deri vil jeg kun kunne se en Betryggelse og et meget stort og gennemgribende Fremskridt. At det paa nogen Maade skulde kunne lægge Dommere i Hin- dringer i Vejen i hans Dommervirksomhed og Underfølgelser, tror jeg ikke paa, hvis ikke Dommereis Hvert og Dommereis Underfølgelse skal fremmes gennem den Slags Optrin, som vi nu have hørt saa mange Gange referere, og om hvis Virkelighed jeg for mit Bedkommende aldeles ikke nærer nogen Tvivl, om jeg end i aller højeste Grad tvivler paa, at der nogensinde vil blive ført et juridisk Bevis for Tilstedeværelsen af et eneste af dem. Thi naar det er Optrin, som kun finde Sted mellem Dommereis og Arrestanten eller mellem Politibetjenten og Arrestanten, er der ja paa den ene Side og nej paa den anden Side, eller omvendt, her kommer Ord til at staa mod Ord, og vi kunne være temmelig sikre paa, at saa stor bliver den menneskelige Godmodighed ikke, at en Dommer eller Arrestforvarer selv nogensinde indrømmer, at han har gjort sig skyldig i en Overtrædelse, der samtidig vil koste ham hans Embede og paadrage ham et strengt Straffeanvar efter Straffeloven. Men det taffer jeg den høit- ærede Justitsminister for, at han udtalte sig, som det lod, med virkelig Harm mod noget saadant som det, der før blev fremdraget i Klagerne fra forskellige Baretægtsarrestanter, under den Forudsætning, at Faktum virkelig havde fundet Sted; at finde Bevis derfor, vil være ugørligt i de aller fleste Tilfælde. Skal Beviset komme frem, kan det kun komme frem paa den Maade, at Justitsministeren betragter den, der er sigtet her, ganske lige